

Ilse werd gekoppeld aan haar man

'We werden allebei met een smoes naar het feest gelokt'

Ilse (37) had na een scheiding haar leven net weer op de rit, toen haar beste vriendin de ideale man voor haar tegenkwam. Ilse beweerde geen interesse te hebben. Maar het liep anders: ze is nu met hem getrouwd. "Ik vond hem meteen leuk."

Ilse: "Ik was een jaar getrouwd met mijn man en heel gelukkig, tot hij een vriendin bleek te hebben. Wonderlijk genoeg was ik in eerste instantie niet boos, maar meer benieuwd naar wie zij was. Als mijn man verliefd op haar was, moest ze wel een bijzonder persoon zijn. Maar toen hij bij zijn opa ging wonen om na te denken, besepte ik wat er was gebeurd en werd ik alsnog boos. Ik ben naar hem toe gereden om hem zijn post te brengen, smeede die in zijn gezicht en gaf hem zo'n harde klap dat ik mijn hand op drie plaatsen brak. Een actie die totaal niet bij me past, het was pure ontlading. Ik was ontzettend verdrietig.

Mijn verdriet stopte ik niet weg, want dan zou het alleen maar wonden achterlaten. Ik ging er juist diep doorheen. Dan was ik er maar vanaf, dacht ik. Zo sliep ik naast mijn bed op de grond, omdat ik de zachtheid en warmte van het matras en de dekens niet kon verdragen. Door mijn pijn fysiek te maken, kon ik het leed in mijn hoofd beter hebben. Mijn familie en vrienden waren boos op mijn ex, maar ik vond de waarheid minder zwart-wit. Het was een egoïstische actie van hem geweest, maar hij was er nooit op uit geweest om mij te kwetsen. Onze scheiding deed hem net zo veel pijn als mij."

Eigenwaarde

"Ik bleef drie jaar alleen. Als freelance journalist en schrijver werkte ik me uit de naad om in mijn eentje de hypotheek op te hoesten. Dat het lukte, deed mijn eigenwaarde goed. Ik wilde ook een boek schrijven. Tijdens mijn huwelijk voelde ik me schuldig als ik mijn tijd

daaraan besteedde, in plaats van aan mijn man en het huishouden. Maar in mijn eentje kon het ineens wel. Ik schreef een feelgoodroman en vond een uitgever. Omdat ik het bij nader inzien niet goed genoeg vond, trok ik die roman terug en begon aan een nieuw boek."

'Happy in mijn eentje'

"Ik werkte hard en leefde zuinig: geen nieuwe kleren, geen vakanties. Met mezelf sprak ik af dat ik geen relatie en geen seks zou hebben tot de laatste punt van mijn manuscript was gezet. Ik heb een tijdlang wel veel gedate. Met een rijke kunstschilder, een buurman, een volkszanger, een vrachtwagenchauffeur... Ik ontmoette ze via datingsites, bij een tankstation of tijdens het uitlaten van de hond. Superleuk en interessant, al die aandacht, maar ik heb met geen van hen zelfs maar gezoend.

Een man was niet mijn prioriteit. Maar op een dag zei mijn vriendin Mona tegen me: 'Ilse, ik heb je man gevonden. Bas is precies wat jij wilt: groot, blond, creatief en rustig. Dit is hem gewoon.' Ze had het over een architect in mijn woonplaats, voor wie zij als fotograaf net een klus had gedaan. Leuk, maar ik hoef hem niet, daar kwam

mijn reactie op neer. Die reactie viel haar tegen, maar ik had eindelijk wat ik wilde: ik had onlangs kennis gemaakt met de uitgever van mijn nieuwe boek en was net over mijn liefdesverdriet heen. Ik was happy in mijn eentje en leefde mijn droom. Dus ik wilde hem niet ontmoeten.

Een week later vroeg Mona me mee naar een 35-plusfeest in een discotheek. Ze wilde er graag heen en had twee kaartjes. Ik was 34 jaar, maar oké, ik ging wel mee. Mona had Bas ook over mij verteld, waarop hij had uitgelegd dat hij na een lange relatie behoefte had om alleen te zijn. Ook tegen Bas had Mona gezegd dat ze twee kaartjes had. Een slimme koppeltruc van haar, maar dat wist ik toen nog niet.

Eenmaal op het feest vroeg ik me af wat ik er deed. Er speelde een rockband snoeihard en de wijn smaakte niet goed. Wel zag ik een heel mooie man voorbijlopen. Ik ben best bijdehand, maar op hem durfde ik niet >

ILSE: 'Mannen waren geen prioriteit. Ik was net over mijn liefdesverdriet heen.'

'Heel leuk, maar ik hoef die man niet, daar kwam mijn reactie op neer'

af te stappen. Gelukkig kwam Mona naar me toe. Ze wilde me aan iemand voorstellen... aan de man die ik al vanuit mijn ooghoeken had gezien! Ik vond hem meteen leuk."

Fijn gevoel

"Vanwege de harde muziek was er geen normaal gesprek mogelijk, dus gingen we naast elkaar staan om naar de band te kijken. Dat voelde zo fijn. Het was geen lust, maar eerder het gevoel dat ik was waar ik hoor te zijn. We dansten en dronken samen, en hij bleek de wijn ook vies te vinden.

ILSE: 'We voerden meteen diepe gesprekken, onder andere over kinderen krijgen.'

Vanaf dat moment zag ik hem elke dag. Het was goed: ik had afscheid genomen van mijn single-zijn. Een halfjaar later vroeg Bas me ten huwelijk."

Warm en lief

"Bas en ik wonen in een van de villa's die hij als architect bouwde. Zijn werk is heel bijzonder. Een kerk die hij bouwde, in de Amsterdamse Bijlmer, ziet er zó mooi uit dat ik spontaan begon te huilen toen ik er een foto van zag. Ik dacht: als je zoiets moois kunt maken, móet je wel een goed mens zijn. We hebben allebei een creatief beroep en sparren veel met elkaar. Ik denk met hem mee over zijn bedrijf en praat veel met hem over mijn boeken. Het manuscript van mijn eerste boek, *De onderkant van sneeuw*, mocht Bas als eerste lezen. Toen hij het uit had, was hij behoorlijk

'Bij het haventje zoenden we voor het eerst, heel romantisch'

We vonden het net een schoolfeestje. Na afloop zijn we zelfs shoarma gaan eten, zoals hoort na een stapavond. Al snackend voerden we diepe gesprekken, onder andere over kinderen krijgen. De shoarmatent lag aan een haventje, waar we voor het eerst zoenden. Heel romantisch. Hij bracht me naar huis en vroeg of ik op maandag een kopje thee kwam drinken. Hij gaf me zijn visitekaartje, waarop alleen een vast telefoonnummer stond. Bas had toen nog geen mobiel, dat vond ik lekker authentiek."

ILSE: 'Ik wilde even geen contact, maar op dag één hing ik al aan de telefoon.'

Beknellend

"Toen we elkaar twee weken kenden, stelde ik Bas voor aan mijn familie. Ik gaf thuis een feestje om mijn boekcontract te vieren met mijn ouders, zus en een paar vrienden. Alles klopte. Bas gaf me een pen die hij voor me had gemaakt. Hij is erg van de persoonlijke cadeautjes: de eerste keer dat hij bij me kwam eten, bracht hij bijvoorbeeld een fles wijn mee met een kaartje waarop 'ons' stond, een bloem met een kaartje waarop 'Ilse' stond en een groot bot voor de hond, met daaraan een kaartje met haar naam. Zo lief! Onze band werd al snel hecht, al wilde ik niet te hard van stapel lopen. Dit ging ik aan voor de rest van mijn leven, zo voelde ik.

Waarom zou je dan dingen overhaasten? Bas sliep soms bij mij, maar dat hij zijn tandenborstel in mijn beker liet staan, vond ik beknellend. Iemand in mijn huis, al was het maar via een tandenborstel: daar was ik nog niet aan toe."

Tijdelijk afscheid

"In de maanden die volgden, moest ik mijn manuscript herschrijven. Vrienden gaven me de sleutel van hun huisje in Zuid-Frankrijk. Ik nam de hond mee en reed erheen. Ik wilde nog één keer op avontuur, lekker verdwalen in mijn eentje. Met een oude Fransoos zonder tanden koffiedrinken in een vaag cafeetje. Ik vertrok voor tweeënhalve week en sprak met Bas af dat zijn tandenborstel voortaan mocht blijven staan als ik weer terug was.

overstuur. Als ik zo geloofwaardig kon schrijven, redeneerde hij, dan kon ik vast ook heel geloofwaardig liegen. Kon hij mij dan wel vertrouwen? Ik vond het een groot compliment en kon hem geruststellen: ik ben juist een slechte leugenaar. Een simpele verrassing kan ik al niet voor me houden. Inmiddels is mijn tweede boek uit. De titel, *Later als ik dood ben*, heeft Bas bedacht. Hij is heel trots op me en stimuleert me te schrijven. Bas komt erg zelfverzekerd over, wat afstandelijk zelfs, maar hij is superwarm en lief. Ik prijs mezelf gelukkig met hem. Hopelijk komt er ook een kindje, dat zou helemaal mooi zijn. Met Bas ben ik mezelf, en dat bevalt me goed." ♡

Tot die tijd wilde ik even geen contact. Hij gaf me een grote roze trommel mee, waarin een enveloppe voor elke dag zat. Daarin zaten gedichtjes, briefjes en kleine cadeautjes. Zo enorm schattig dat ik op dag één al aan de telefoon hing. Ik deed in Frankrijk waarvoor ik gekomen was: ik verdwaalde, en vond mijn huisje in dat verlaten dorp eigenlijk best eng toen ik het eenmaal terugvond. Ik dronk koffie met de dorpsgek en haalde een deadline voor een column. Maar nog voordat ik aan mijn boek toe kwam, hield ik het al voor gezien. Na dag vijf stond ik 's nachts bij Bas voor de deur. Hij haalde heel enthousiast eten en drinken voor me.

'Met Bas ben ik mezelf, en dat bevalt me goed'

WIN ILSSES NIEUWE BOEK!

Ilse Ruijters schrijft psychologische thrillers. Voor haar eerste boek, *De onderkant van sneeuw*, ontving zij de Hebban Thriller Debuutprijs 2015. In oktober verscheen haar tweede boek, *Later als ik dood ben*. Een spannend boek met helder taalgebruik, levensechte personages en een fascinerend verhaal. Hoofdpersoon Elin ontdekt dat haar leven aan elkaar hangt van leugens. Om de waarheid te achterhalen, zegt ze haar vertrouwde leven op en gaat ze werken in een tbs-kliniek. Haar zoektocht blijft niet zonder gevolgen. Vriendin mag 10 exemplaren weggeven. Kans maken? Ga naar Vriendin.nl/winnen.

